

δόντια του ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνας. — Τι είπα, γέρο; — Τίποτε!... απήντησεν ο βαρελάς και εκύλισεν ένα από τα άδεια βαρέλια εις την θάλασσαν...

Και η ομίχλη, πάντοτε πυκνή και αδιαπέραστος!

Όλιγον πριν από τας έξ, ενώ είχαν αρχίσην να μισοσκοτεινιάζην, φωνάει η κοίσησσαν προς την δύσιν, η οποία έφωτιζέτ άκρόμη από άμυδρον φως.

Ο ναύκληρος Όλιβας έτρεξε από την πώρην και συνήτησε τον κ. Μπουρκάρ κοντά εις το κάσαρο της πρύμνης.

— Πλοίαρχε... ακούετε; Νά!... απ' εκεί... μου φαίνεται...

— Ναι, ναι... κάποιος φωνάζει! έπρόβησεν ο υποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Έγινε θόρυβος εις το πλήρωμα.

— Σιωπή! διέταξεν ο κ. Μπουρκάρ.

Και όλοι έπερσίεζαν ν' ακούσουν.

Πραγματικώς, φωνάει έφθαναν εις το πλοϊον από μακρυνήν απόστασιν. Έκαμιν εν νεύμα ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, και οι ναυταί του έλει μαζί ανεβήσαν:

— "Ω! οί!... ω! αί!... απ' εδώ!

Έπέρασαν μερικά λεπτά. Ήσαν άργα οι ναυταί του «Ρέπτωος» πού έφώναζαν ζητούντες τον «Άγιον Ένώω», η μήπως ήσαν ιθαγενείς ψαράδες;

Μετ' όλιγον, οδηγούμενοι με τας φωνάς και με τούς πυραβολισμούς των Γάλλων, δύο λέμβοι έπλησίασαν, — αι φαλαινίδες του «Ρέπτωος», — εις τας οποίας έπέβαινον είκοσι τρεις το όλον άνδρες, συμπεριλαμβανομένου και του πλοίαρχου Κίγγ.

Ήσαν όλοι εξηντηλέμισι από τον κόπον και από την πείναν, διότι δεν έπρόφθισαν να πάρουν μαζί των τροφάς. Τόσον έξαφνικώς είχαν έπέλθην ο καταποντισμός του πλοίου των! Είχαν περιπλανηθή είκοσιτέσσαρας ώρες χωρίς να φάγουν η να πίνουν καθόλου.

Ο κ. Μπουρκάρ έδέχθη εις το πλοϊον του τούς ναυαγούς του «Ρέπτωος» με την ευγένεια, εκείνην, την οποίαν ποτέ δεν παρέβαινε, αν και δεν είχε λόγους να είνε ευχαριστημένος από την προηγούμενην διαγωγή των. Διέταξε δε να τους ετοιμάσουν άμέσως φαγητά και ποτά.

Ο πλοίαρχος Κίγγ ώδηγήθη εις το κάρρε των άξιωματικών, και οι ναυταί κατέβησαν εις το ύψιστρωμα της πύρας.

Δεκατρείς άνδρες έλειπαν από το πλήρωμα του πλοίαρχου Κίγγ, δεκατρείς, οι οποίοι καταποντίσθησαν μαζί με τον «Ρέπτωνα»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΥΦΑΔΟΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ

Είκοσι τρεις άνθρωποι προσετέθησαν εις το προσωπικόν του «Άγιου Ένώω»,

το έποϊον ούτω έφθασε τον άρ.θρον των 56. Η ευθύνη του πλοίαρχου Μπουρκάρ ήτο ήδη πολύ μεγαλειότερα. Τι θα έγιγνετο, αν δεν κατώρθωνε να ξεκαθίση το πλοϊόν του;

Τα ωρολόγια του πλοίου έδεικνυαν την ογδόην έσπερινήν ώραν. Κανέν σημείον ανέμου δεν έφάνη κατά την δύσιν του ήλιου, υπό το πυκνόν παραπέτασμα της ομίχλης. Η νύκτα πάλιν θα έπερνούσε με γαλήνην και νηνεμίαν. Και δεν υπήρχε πλέον έλπίς ν' ανασηκωθή το πλοϊον κατά την ώραν της πλημμυρίδος, διότι ήτο αδύνατον να ελαφρωθή περισσότερο, εκτός είν εθυσιαζαν τούς ίστους και την ίστιοφορίαν του.

Επομένως προσωρινήν μόνον σωτηρίαν είχαν εύρη οι Άγγλοι επί του γαλλικού πλοίου. Δεν ήτο παράδοξον να έπάθαινε και ο «Άγιος Ένώω» ε, τι είχε πάθη ο «Ρέπτων». Και ίδου τι περί του ναυαγίου του διηγήθη ο πλοίαρχος Κίγγ:

Ο «Ρέπτων» είχε μείνη ακίνητος μέσα εις την ομίχλην, όταν εξαφνα τα σύννεφα άραιώθησαν και τον άρισαν να ιδή τον «Άγιον Ένώω» εις απόστασιν τριών μιλίων ύπηνέμωσ. Δις ποϊον λόλον ο «Ρέπτων» διηυθύνθη προς το γαλλικόν πλοϊόν;... Μήπως με τον έχθρικόν ύπεσθόποτε σκοπόν να κινούσση το ζήτημα της άμφοσθήτουμένης φαλαινίδος; Ο πλοίαρχος Κίγγ δεν έσαφήνισε την ύπόθεσιν αυτήν. Άλλως τε, η στιγμή δεν ήτο κατάλληλος δι' άντεγγλήσεις. Περιορίσθη μόνον να ειπή ότι ο «Ρέπτων» ύπέσθη εξαφνα μίαν σύγκρουσιν σφοδροτάτην. Το σκάφος διερράγη εις τα άριστερά του ύφαλα, και η θάλασσα εισώρησε και κατέκλυσε το πλοϊον. Ο ύπαρχος Στρέικ και δώδεκα άνδρες του πληρώματος, άλλοι μιν έξεσφενδονίσθησαν εις την θάλασσαν, άλλοι δε έγιναν λυώμα από τα κοτάρια πού έπεσαν. Ο πλοίαρχος Κίγγ και οι σύντροφοί του μάλις και μετ' βίαις έπρόφθασαν να σωθούν εις τας δύο φαλαινίδας πού ήσαν εις την θάλασσαν, και, αφού περιπλανηθήσαν επί είκοσιτέσσαρας ώρας χωρίς τροφήν και νερό, συνήτησαν τυχαίως το γαλλικόν πλοϊόν.

— Άλλά, προσέθεσεν ο πλοίαρχος Κίγγ, ο οποίος ώμιλούσε καλά τα γαλλικά, δεν είμπορώ να έννοήσω πώς γίνεται να ύπάρχη ύφαλος εις αυτά τα μέρη!... Ήμουν τόσον βέβαιος δι' το πλάτος και το μήκος όπου άρμένιζα!... — Όπως και εγώ δια το ιδικόν μου, απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ, εκτός αν συνέβη καμμία ανύψωσις του βυθού... Έξήγησε τότε εις τον Άγγλον πλοίαρχον το δύσκολον της θέσεως, εις την οποίαν εύρίσκετο και αυτός. Είπε πως απέβησαν άκαρποι όλοι αι προσπάθειαι του δια να ξεκαθίση το πλοϊον.

— Και τί σκοπεύετε να κάμετε τώρα; ήρώτησεν ο πλοίαρχος Κίγγ.

Η έρώτησις αυτή έμείνει άνευ απαντήσεως. Οι Γάλλοι άξιωματικοί αυτό ακριβώς έσυλλογίζοντο, και δεν εύρισκαν τί έπρεπε να κάμουν. Έπλησίαζε δε το τέλος του Όκτωβρίου, η κακοκαιρία έπλησίαζε να ένσηφή, και ήτο αδύνατον να σωθούν όλοι, αν άπεφάσιζαν να επιδιχσθούν εις τας λέμβους και να πλεύσουν προς την πλησιεστέραν ξηράν. Η πλησιεστέρα ξηρά άπέειν εκατοντάδας μιλίων, και αι φαλαινίδες δεν έχωρυσαν και τούς 56 άνδρας. Όσοι θα έμειναν, έπρεπε να θεωρηθούν ως χαμένοι, εκτός αν έπερνούσε κανέν πλοϊόν από το μέρος εκείνο του Ειρηνικού!...

Άπηθύονε τότε ο ιατρός Φιλιάλ την εξής έρώτησιν προς τον πλοίαρχον Κίγγ:

— Πριν άποπλεύσωμεν μαζί από την Πετροπαυλόβσκη, είχατε μάθη βεβαίως ότι οι ψαράδες είχαν συναντήση άνοικτα εις το πέλαγος ένα φοβερόν θαλάσσιον τέρας, και ότι έφυγαν άμα το είδαν;

— Πραγματικώς, απήντησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, και πρέπει να όμολογήσω, οι ναυταί μου είχαν κατατρομάξη...

— Επίστευαν λοιπόν ότι υπήρχε τέτοιο τέρας; διέκοψεν ο κ. Έρω.

— Επίστευαν ότι ήτο η καλαμάρι, η κράκε ν η γιγαντιώδης πολύπους; και δεν βλέπω αληθινά τον λόγον διατι να μήν το πιστεύσουν...

— Ο λόγος, πλοίαρχε, είνε ότι αυτοί οι πολύποδες, αυτά τα κράκεν, αυτά τα καλαμάρια, δεν ύπάρχουν! απήντησεν ο ιατρός.

— Δεν πρέπει να έκφραζώμεθα τόσον άσθεντικώς εις αυτό το ζήτημα, παρετήρησεν ο Ρωμανός Άλλότ.

— Να έννοούμθα, φίλιχτέ μου υποπλοίαρχε. Οι ναυτικοί συνήτησαν τέτοιου είδους τέρατα, τα εκυνηγήσαν και έπιασαν μάλιστα μερικά... Άλλά κανένα δεν είχε τόσον τεραστίας διαστάσεις, πού φαντάζεται ο ένας και ο άλλος. Ήσαν γίγαντες, αν θέλετε, των πολυπόδων, και θα ήμπορούσαν να καταστρέψουν καμμία βάρκαν, αλλά να πιάσουν και να παρασύρουν μεγάλα πλοία εκατοντάδων τόνων εις τα βάθη της θαλάσσης, α! όχι... όχι!

— Αυτό ακριβώς φρονώ κ' εγώ, είπεν ο κ. Μπουρκάρ. Μόνον στα παραμύθια ύπάρχουν τόσον μεγάλα τέρατα!

— Και όμως, παρετήρησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, και σεις και ήμεις συνητήσαμεν εις αυτό το ταξείδι διάφορα ναυάγια, συντριμματα φαλαινίδων και σώματα φαλαινών που δεν έφαιναντο σκοτωμένες με το καμάκι... Δεν είμπορεί λοιπόν να ύποσθη κανείς ότι όλοι αυτά αι κατάστροφαι έγιναν από το θαλάσσιον τέρας που είδαν οι ψαράδες της Πετροπαυλόβσκης;

ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

— Όχι μόνον είνε πιθανόν αυτό, αλλά σχεδόν βέβκιον! διεκήρυξεν ο υποπλοίαρχος Άλλότ, και άς μήν καλοφανή εις τον πλοίαρχόν μου και εις τον κ. Φιλιάλ...

— Τι τα θέλετε, υποπλοίαρχέ μου, απήντησεν ο ιατρός, έφ' όσον δεν το ιδώ με τα μάτια μου, θ' μένω άπιστος.

— Όπωςδήποτε, διέκοψεν ο κ. Μπουρκάρ, άπεινόμενος προς τον πλοίαρχον Κίγγ, εσείς τουλάχιστον δεν άποδίδετε την καταστροφήν του «Ρέπτωος» εις κανένα κράκεν η φείδι η καλομάρι, δεν είν' έτσι;...

— Όχι, απήντησεν ο πλοίαρχος Κίγγ, όχι... και όμως, αν πιστεύωμεν τα λεγόμενα μερικών ναυτών μου, το άτυχο κάρδι μας έπιασε στα νύχια ενός φοβερού τέρατος πού το έτάλιξε με τούς φοβερούς πλοκάμους του και έπειτά το παρέσυρεν εις την άβυσσον... Αύτην την όμιλιαν είχαν, ενώ έγυρίζαμεν μίση εις την ομίχλην, δια να εύρωμεν τον «Άγιον Ένώω».

— Ε, λοιπόν, είπεν ο κ. Μπουρκάρ, τα λεγόμενα των ναυτών σας θ' εύρουν την ήγώ των εδώ μέσθ! Και το ιδικόν μας πλήρωμα έχει γινιλωσ την πεποίθησιν ότι ύπάρχουν αυτά τα τέρατα. Ο βαρελάς μας άλλο δεν κάμνει πηρά τέτοια περιμύθια να ξεσορνίξη. Κατά την ίδεαν του, η καταστροφή του «Ρέπτωος» όρείλεται εις κάποιο άλλοκοτον ζώον, το όποϊον είνε και φείδι και πολύπους μαζί!... Β.δίκως εγώ, έως ότου άποδειχθή το εναντίον, θ' ύποστηρίξω ότι τα πλοία μας εξώκειλαν εις ύφάλους που δεν σημειόνονται εις τούς χάρτας του Ειρηνικού και έσχηματίσθησαν εσχάτως...

— Δι' αυτό το πράγμα δεν ύπάρχει καμμία άμφιβολία, κατά την γνώμην μου, είπε και ο ιατρός Φιλιάλ, και πρέπει ν' άφήτωμεν τον Ζίχχριαν Καβιδουλίνον εις τούς προαλογισμούς του. (Έπειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΤΑΓΙΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σάν τα τρελλά τα κύματα Στις άμμουδιές πού σβύνουν, Τά λόγια είνε τάνώφελα, Πού άχνάρια δεν άφινουν...

Μά σάν ταυλάκια του άλετριού, Πού αν θεριστούν θ' άμείνουν, Είνε τά έργα πού ώφελούν Κ' ύπόληψι μάς δίνουν.

Περιβολάκι δίχως φράχτη Ποτέ του δεν έπροφυλάχτη... Όσες φορές θυμούμαι αυτό Κρατώ το στόμα μου κλειστό.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ένας από τούς διασημοτέρους ζωγράφους της Ιταλίας, ο όποϊος έδοξάσθη ιδίως δια τας λαμπράς τοιχογραφίας του, ήτο και ο Τζιόττος, ο όποϊος έγεννήθη κατά το 1276 και άπέθινε κατά το 1336.

Ο Τζιόττος ήτο δέκα έτών, και δεν είχε πατήση έως τότε εις το σχολείον. Έδόσθη τα πρόβατα του πατέρα του εις τούς λέφους του χωρίου Βισπιανίου, πλησίον εις την Φλωρεντίαν, και δεν ήτο καθόλου ευχαριστημένος από την έργασίαν του. Ιδίως έστενοχωρείτο πού δεν είχε κανένα δια να όμιλήσθ μαζί του.

— Έτσι λοιπόν θ' περάση παντοτεινά η ζωή μου; έσυλλογίζετο μίαν ήμέραν.

Και ενώ έσυλλογίζετο αυτό, έπηρε από χάμω μίαν πέτραν και ήρχισε να ξύνη την γωνίαν της επάνω εις μίαν άλλην πέτραν.

— Ω! αν ήτο δυνατόν να κάμω τίποτε άλλο, παρά να βόσκω πρόβατα αιωνίως!

Είπε και άνεστέναζε.

Τότε παρετήρησεν ότι, καθώς έξυνη την μίαν πέτραν επάνω στήν άλλην, είχε σχηματίση γραμμάς, και αι γραμμάι αυτά έμοιάζαν με ένν από τα πρόβατά του. Έτσι, πού έφάνη τουλάχιστον. Και άμέσως του ήλθε μία ιδέα.

— Θ' δοκιμάσω να κάμω ζωγραφίας τά πρόβατά μου, είπε.

Εδιάλιξε λοιπόν μίαν μεγάλην όμαλήν και λείαν πέτραν, έπηρε και ένα μικρόν χαλικάκι, και άρχισε να σχεδιάζη πρόβατα. Με αυτόν τον τρόπον και το πόμυνόν του έπρόσβη, και διεσκίδυσε μόνος του με την ίχνογραφίαν που έκαμινε χωρίς να διδαχθή από κανένα. Έπερνούσαν έτσι αι ήμέραι, και ο μικρός Τζιόττος δεν έστενοχωρείτο πλέον.

Έξαφνα, μίαν ήμέραν, ενώ ήτο βυθισμένος εις τά σχέδιά του, μία φωνή του έφώναξε:

— Τι κάμνεις αυτό, πηληγάρι μου; Ο Τζιόττος έγύρισε και είδεν έναν άρχοντα με άρχαία φορέματα, όπως ήξευρεν ότι έφορούσαν οι ευγενείς της μεγάλης πόλεως Φλωρεντίας, η οποία δεν άπέχε πολύ από το χωριό του.

— Ζωγραφίζω τά πρόβατά μου! απήντησεν.

Ο ξένος εκείνος ήτο ο Τσιμαμπούε, μεγάλος ζωγράφος και αυτός. Έσκυψε να ιδή τα σχεδιασθέντα του μικρού ποιμένος και έμεινεν έκθαμβος. Ο μικρός Τζιόττος είχε ζωγραφίση τά πρόβατα άλλα όρθά, άλλα καθιστά, άλλα να τρώγουν και άλλα να κοιμούνται, — όλα φυσικώτατα.

Τού είπε τότε να τον πάρη μαζί του εις την Φλωρεντίαν, και να τον κάμη μαθητήν του εις την ζωγραφικήν.

— Ω πολύ το έπιθυμώ να έλθω μαζί σας, απήντησεν ο μικρός. Άλλά... αν με χρειάζεται ο πατέρας μου;

Έπήγε λοιπόν ο Τσιμαμπούε και ήρώτησε τον πατέρα του μικρού, ο όποϊος ευχαρίστως έδωκε την άδειαν εις τον υϊόν του να υπάγη εις την Φλωρεντίαν, αφού έπρόκειτο να μάθη τόσον καλήν τέχνην. Και έτσι ο Τζιόττος άφησε τά χαλικάκι και την πέτραν και έπιασε τον προαγματικόν χρωστήρα του ζωγράφου.

Και άρχως η έργασία του ήτο να ετοιμάξη τα χρώματα και να πλύνη τούς χρωστήρας του αυθέντου του. Συγχρόνως τον έδωκε πώς εϊργάζετο και ήκούε την διδασκαλίαν του. Επί τέλους ήρχισε και αυτός να ζωγραφίση. γρήγορα δε διεδόθη η φήμη του εις όλην την Ιταλίαν, ιδίως δια τούς λαμπρούς χρωματισμούς των τοιχογραφιών του.

Εως την εποχήν εκείνην, αι περισσότεραι τοιχογραφίαι έγινοντο με σκοτεινά και σκιερά χρώματα, αλλά ο Τζιόττος μετεχειρίσθη άνοικτότερα και καλλιτέρα χρώματα. δι' αυτό τα έργα του περιγράφονται ως «το φως της ήμέρας μετά το φως του λύχου».

Ο Πάπας Βονιφάτιος Η' ήκουσε να γίνεται λόγος δι' ούτον τον νέον ζωγράφον, και, επειδή ήθελε να κάμη μερικώς τοιχογραφίας εις τον ναόν του Αγίου Πέτρου, έστειλεν άπεσταλμένους εις την Φλωρεντίαν να ίδούν αν πραγματικώς ο Τζιόττος ήτο τόσον καλός ζωγράφος όσον έφημιζέτο. Καθ' όδόν οι αλλικοί του Πάπα έπισκέψθησαν μερικώς γνωστούς καλλιτέχνας της Σιένης και έπηρεν από αυτούς διαφόρους ώρχιας εικόνιας ως δείγματα της τέχνης των.

Όταν είδαν και τον Τζιόττον, πού ζήτησαν επίσης δείγμα. Άλλ' αυτός έδούτηξε τον χρωστήρά του εις το κόκκινο χρώμα και έκαμινε απλώς ένν κύκλον, άλλα τόσον τελείως στρεγγυλόν, ώστε ήτο θαύμα αληθώς πώς το κατώρθωσαν. Οι άπεσταλμένοι όμως δεν ήξευρεν ότι έχρειάζετο πραγματικώς μεγίστη καλλιτεχνική ιδιοφυία δια να γίνη τόσον τέλειος κύκλος μονοκοινυλία και χωρίς διαθήτην. Τον ήρώτησεν λοιπόν έκπληκτοι, αν άστειύεται η όχι, διότι ήτο γνωστόν ότι ο Τζιόττος άγαπούσε να κάμη άστεία.

Ο Πάπας όμως, ως καλύτερος από αυτούς τεχνοκρίτης, είδεν από τον κύκλον την άξίαν του καλλιτέχνου και τον έπροσκάλεσεν άμέσως εις την Ρώμην.

ΦΟΡΤΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1904

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από σήμερα μέχρι της 10 'Ιανουαρίου 1904—Τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς Προθεσμίας ἐγγραφομένων—
Καὶ πάλιν εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ὍΛΟΙ.—Ἡ καινοτομία καὶ οἱ ὄροι τοῦ Ξεσπαθώματος.

Με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, συμπληρῶν μετ' ὀλίγον τὸ εἰκοστὸν πέμπτον μου ἔτος καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος. Εἰς τὸν σημερινὸν αὐτὸν σταθμὸν τῆς ζωῆς μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω πρῶτα τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος μ' ἐνίσχυσε νὰ παλαίσω καὶ νὰ κατανικήσω ἐὰν τὰ προσκόμματα, καὶ ἔπειτα τοὺς φίλους μου, τοὺς συνεργάτας μου, τοὺς συνδρομητὰς μου, τοὺς ἀνταποκριτὰς μου, τοὺς γονεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς δημοσιογράφους, καὶ ἐν γένει ὅλους ὅσοι με ὑπεστήριξαν παντοιοτρόπως εἰς τὸ δύσκολον ἔργον μου καὶ μοῦ παρέσχον τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ μέσα νὰ το ἐξακολουθήσω ἐπὶ τέταρτον ἤδη αἰῶνος καὶ νὰ φθάσω αἰσιῶς ἐδῶ, ὅπου κανὲν Ἑλληνικὸν περιοδικὸν δὲν ἐφθασεν ἕως τώρα.

Ἀναγνωρίζω διὰ τὴν θερμὴν αὐτὴν ἀγάπην τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐν γένει, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύν μου, μοῦ ἐπιβάλλει συγχρόνως καὶ μεγάλως ὑποχρεώσεις. Καὶ ἡ μεγαλύτερα ἐξ αὐτῶν εἶναι νὰ βελτιῶν ὄλον ἐν τῷ περιοδικῷ μου καὶ νὰ το καθιστῶ ἕως ἐπιπέδου ἀντάξιον τοῦ εὐγενοῦς του τίτλου, τοῦ ὑψηλοῦ του προορισμοῦ. Τοῦτο ἔκαμα ἀνέκαθεν, τοῦτο θὰ κάμω καὶ τώρα, μετὰ γενναϊοτέραν ἀκόμη προσπάθειαν, τοῦτο θὰ κάμω καὶ τὴν ἀκόμη ζῆλον «Κάθε τόμος μου πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ προηγούμενου». Καὶ ὁ τόμος τοῦ 1904 θὰ εἶναι κατὰ πᾶσα ἀνώτερος τοῦ ἐφετινοῦ. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας ἀναγγίλω ἀπὸ τώρα τὰ νέα ἔργα, τὰ ὁποία θὰ δημοσιεύσω καὶ ὅλας τὰς καινοτομίας, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω ἄλλ' εἰμὸς νὰ σας ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ μένεται κατεῦχαιριστημένοι ἀπὸ τὰς βελτιώσεις καὶ τὰς προόδους ἐν γένει τοῦ 1904. Αὐτὸ σὰς ἀρκεῖ. Ὅλοι σὰς γνωρίζετε καλὰ ὅτι ἡ «Διάπλασις» δὲν ἀθετεῖ ποτὲ τὰς ὑποσχέσεις τῆς, καὶ διὰ τοῦτο τρέφετε ἀπλόουτον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτάς. Καὶ μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην θὰ σπεύσετε πάλιν νὰ ἀνανεώσετε τὴν ἐγγραφὴν σας, νὰ συνεχίσετε τὴν φιλίαν σας.

Τὸ πρῶτον καθήκον παντὸς καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶναι ἡ ἐγγραφή. Ἐάν τις ἀνανεώσῃ τὴν ἐγγραφὴν του. Πόσον αἰσθάνονται τὸ καθήκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, τὸ εἶδα ἐκ τῆς προθυμίας μετὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔσπευσαν νὰ ἀνανεώσουν τὴν ἐγγραφὴν των πρὸ τῆς παρούσης προσκλήσεως. Φαντάζομαι λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ τώρα μετὰ τὴν

προσκλησιν καὶ μετὰ τὸ Δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς. Ὡς εἶμαι βεβαία ὅτι πολὺ πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία, ὅλοι οἱ φίλοι μου, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των, καὶ θὰ εἶναι ἡσυχοὶ πλέον διὰ τὰ ἐπιδοθεῖν. . . εἰς τὸ Ξεσπαθῶμα.

Λοιπὸν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν «Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, — 1904, ἔτος 26^{ον} — παρακαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐπὶ κλειστὸν Δελτίον Ἑγγραφῆς (ἐν ἑλλείψει Δελτίου, ἀρκεῖ μία ἐπιστολή), καὶ νὰ μοῦ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. γρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου τὸ βραδύτερον.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποίαν δίδω. Ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των (ἢ ἐγγραφὴν νέου ἕως τότε,) μὲν οἱ αὐτοὶ θαποκτήσουν τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ ὁποία περιέχω κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμοτέρους τῶν φίλων μου, ἀνταμειβούσα οὕτω τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ζῆλόν των. Εἶναι δὲ ταῦτα :

Α' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ : — Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 384, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ αὐτὸ, πλούσιον καὶ γενικὸν ὅπως τὸ προηγούμενον. Δῶρα ἀξίας ἐν ὅλῳ 2,500 δραχμῶν, θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένους. Ὅλοι θὰ κερδίσῃ οὐκ ἄτι, ἄλλος μικρὸν καὶ ἄλλος μέγαν, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος. Τοιοῦτον Λαχεῖον — τὸ ἐννοεῖτε, — εἶναι μεγάλη θυσία ἐκ μέρους μου, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη τῶν φίλων μου μοῦ τὴν ἐπιτρέπει καὶ μοῦ τὴν ἐπιβάλλει.

Β' ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ : — Οἱ μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι, ἔχουν τὸ πρόνομιον νὰ ἀγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμέναις τιμάς, ὡς ἑξῆς :

1^{ον}. — Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἦτοι τὸν 5^{ον}, 7^{ον}, 18^{ον}, 19^{ον}, 20^{ον}, 21^{ον}, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν, καὶ τοὺς ἐξ ὁμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2^{ον}. — Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἦτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι τῆς 15 'Ιανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 9.

3^{ον}. — Τὸν «Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης», τὸ θαυμάσιον εἰκονογραφημένον διήγημα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκα καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, τιμωμένον ἀντὶ φρ. 6, δύνανται νὰ το ἀγοράσουν μόνον ἀντὶ φρ. 3, καὶ ἐπὶ χάριτον πρῶτης ποιότητος ἀντὶ φρ. 3,50. (Ὁ «Ἀγγε-

λος τῆς Ἀγάπης» εἶναι τὸ πολυτελέστερον βιβλίον ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδία.)
4^{ον}. — Ὅσοις δὴποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων πρὸς φρ. 3,50 (ἦτοι: Θῦμα τοῦ Φθίνου, Μαρουσία, Νίνα, Πράξ, Πυραιοπώλης, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τοὺς ἀγοράσουν μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον (ἕνα, ἢ περισσοτέρους, ἢ ὅλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἐληγε τὴν 30^{ην} Σεπτεμβρίου, καὶ εἶχεν ἔκτοτε παραταθῆ ἐπ' ἀορίστῳ λήγει ὀριστικῶς τὴν 10 'Ιανουαρίου 1904, ὥστε ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ θαποκτήσουν τὰν αὐτῶν προνόμια. Ἐννοεῖται ὅτι ταποκτοῦν αὐτοδικαίως ὅσοι ἐνεγράφησαν ἤδη διὰ τὸ ἔτος 1904, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, καθὼς καὶ οἱ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄλλον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν κατὰ φύλλον, — δηλαδὴ τὴν Καινοτομίαν τοῦ 1904, — οὗτος θὰ προκηρυχθῆ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον καὶ θὰ δημοσιευθῇ οἱ ὄροι του ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτομερείᾳ, πρὸς ὀδηγίαν τῶν μελλόντων Πρακτῶρων. Σήμερον ἀναδημοσιεύω τοὺς ὄρους μόνον τοῦ ἐνὸς Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, τοῦ τρέχοντος, διὰ νὰ τοὺς ἐνηθυμῶσιν οἱ παλατοί, καὶ διὰ νὰ τοὺς μάθουν οἱ νέοι μου φίλοι, οἱ ἐν τῷ μεταξῷ ἐγγραφεῖντες, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητὴς καὶ συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως. ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη πληρώσει τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1904, μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου.

Β'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ ἐγγραφεῖντες ἤδη συνδρομητῆς ἀπὸ τῆς πρώτης του προκηρύξεως μέχρις σήμερον, εἴτε διὰ τὸ 1903, εἴτε διὰ τὸ 1904.

Γ'. — Ἐρ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητὰς, δύνανται νὰ στέλλῃ τὰ ὄνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θαπονεμηθοῦν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγραφὴν τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητὰς μέχρι τῆς 10 'Ιανουαρίου 1904, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον :

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας, ὅσοι θὰ ἐγγράφουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσοτέρους τῶν δέκα νέους συνδρομητὰς.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἢ εἰκῶν, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους θ' ἀνακηρυχθῆ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον διαγωνι-

σοῦν καὶ Μικροὶ Σύλλογοι, ἢ ομάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργήσῃ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, τότε θὰ ἀνακηρυχθῆ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων, εἰς δὲ τὸ συμπλέγμα τῶν βραβευμένων ἢ ὅμας θὰ ἀνακηρυχθῆ εἴτε διὰ τοῦ προέδρου τῆς, εἴτε διὰ τοῦ προεδρείου τῆς ἐν συμπλέγματι.

Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκῶν των, εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηνναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνυπόλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐγγράφῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. (Π. χ. ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητὰς, εἴαν εἶναι κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2X15=30), εἴαν δὲ εἶναι ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1.50X15=22,50).)

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προσερχομένων εἶναι εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὁ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐγγράφουν, εἴτε δ' αὖ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἕνα ἕως δέκα νέους συνδρομητὰς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἢ εἰκῶν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μας στείλουν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν ἐγγράφῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχη ἐγγράφῃ, τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μετὰ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἢ εἰκῶν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι δὴποτε καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τοὺτους ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως καὶ εἰς τοὺς τῆς Πρώτης Τάξεως, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσιν μετ' ἐπαίνου τὰ ὄνόματα, καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδομένων, ὑπολογίζοντες ἐν φράγκων κατὰ συνδρομὴν.

Υ. Γ. — Αἱ Ἀγγελίαι διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι. Ἐν τούτοις θὰ στείλω πρὸς ὅλους μετὰ τὸ προσεχὲς φύλλον ὅτε θὰ ἐτοιμασθοῦν αἱ νεαὶ Ἀγγελίαι τοῦ 1904.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἀπαραίτητως τὸ Δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς, τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τοῦ Ξεσπαθώματος (διὰ τοὺς Διαγωνιζομένους) καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν τόμων (διὰ τοὺς θέλοντες νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου,) στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως, τὸν Παίδων, ὁδὸς Εὐριπίδου, 38, εἰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε διὰ τοκομηρίδων, χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων των φύλλων 40-41

492. Ηρόδοτος (ήρ., Ι, Διόδ.,) — 493 Νίκαια (νή, και, Δ.) — 494 Γαλλία - 'Αγγλία. — 495. Ο αριθμός 8.

506. Τισιανός (τίς, Τανός.) — 507. Τρόμος - τήμος. — 508. Έλατος - ελάτη.

509. Ε 510-512. 1. Ι Α Η 2. Ρόσον (Εύλινο ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ ΔΟΡΝ.) 3. Δάλια (καΙ ΔΑΔ...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λίξη λεπτα 10, δια δε τοις συνδρομηταίς μας λεπτα 5 μόνον. Έλάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι ολεγόμεναι των 10 πληρονοται ως να ήσαν 10 λέξεις.]

Γραμματόσημα Έλληνικά, Κρητικά, Όθωμανικά, δεκτά προς ανταλλαγην άπέναντι γραμματοσήμων Ύενων χωρών.— Νικόλαος Α. Τσιβόγλου, Poste Francaise, Constantinople (Turquie) (Γ,103)

Τῶν Ζακυνθινῶν Ἀερτίκι ένα φιλιάνι τῆ δε ἀδελφῆ Μαρ, ἑδαφικίαν ὑπέκλισην Louis XIV.— Κίτρινο Νόμισμα. (Γ,103)

Η Μεσημβρινή Ἀκτή ἀναμένει ἀνομήτως ἐπιστολήν ἀπό τῆν Κυρίαν με τὰς Καμελίαις, ἀσπάσεται τῆν Ἐσπιτευμένην Σινωπίδα τῆν ὅποιαν γνωρίζει κάλλιστα καί τῆν συγγαίρει διά τὸ βραβεῖόν τῆς. (Γ,104)

Αταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια κ.τ.λ. Ἀπάντησι ἀσφαλῆς.— (Δόφος τοῦ Γάνου). Φώτιος Εμ. Πουπουλίδης, Rodosto (Turquie) (Γ,105)

Τῶν εἰδτάτων Μάρκου Κωνσταντινίδη, ἐγκάρδια συλλυπητήρια.— Ἰωάν. Γλαβίτης, Φώτιος Πουπουλίδης. (Γ,106)

Κύριε Ἀντώνιε Ἰωαννίδη Λαρίσαν. Πότε θά μας ἀναποδώσῃς τὰ πρότεσσάρων μὴνών σταλέντα σοι (ἐπὶ συστάσει) 187 γραμματόσημα καί δελτάρια;— Φώτιος Πουπουλίδης. Ro'osto (Turquie). (Γ,107)

Στοιχειόγραφος:— Ὁ ἀποκεφαλισθεὶς λέγει τῶ ἐνταφιασθέντι δει ἐν ὄψι ζῶ μὴ φοβῶ!— Δύοις δεκταίς μέχρι 15 Φεβρουαρίου, Ὁ ἄλιος βραβευθήσεται διά 50 δελταρίων φαντεζί.— Διεύθυνσις: Φώτιος Πουπουλίδης, Rodosto (Turquie). (Γ,108)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρός τοὺς μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐγγραφησομένους διὰ τὸ ἔτος 1904

Φυλάξατε τὰς Ἀποδείξεις σας!

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως », εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος 1904 ἐκτελεσθῆναι ἀπὸ τῆς 10 Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἢ ὅποια θὰ γίνῃ διὰ κλήρον.

Τὸν ἀξίοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ 1904 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἢ διδομένη, εἴτε σκελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἢ διὰ τῆς λείψῃ τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1904, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτῆδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν τ' ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

- Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἀν. ὁ λαχνὸς πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικίον ἀν. πῆσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 100
Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1903 (ἐκτὸς τοῦ ἐξητημένου τόμου τοῦ 1880). Ἀξίας δρ. 94
Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων. Ἀξίας δρ. 37
Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους, ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, Ἀξ. δρ. 30
Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α.) Ἐξοικὸς χιλιάδες λευγαὶ ὑπὸ τὴν θαλάσσαν.—β.) Ὁ μεσημερινὸς ἀστὴρ.—γ.) Δι' Ἐλλάδας Ἰνδία.—δ.) Ὁ Σανσελωρ. Ἀξίας δρ. 26
Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Ἀξίας δρ. 25
Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννες, μιλυδοκόνδυλα, χαρτοκοπιτήρα κλπ. Ἀξίας δρ. 25
Ὁ 8ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α.) Ὁ Δικαιοκρίτης Ἠλίοιχος.—β.) Ρωδῶροι ὁ κατακτητὴς.—γ.) Τύχη 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 20
Ὁ 9ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροδιντῶνων.—β.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672.—γ.) Τὰ πενταχόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
Ὁ 10ος. Ἐν ἐξυπηνητῶν ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
Ὁ 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνοκιν. Λεξικὸν ὑπὸ Γεζιναρη. Ἀξίας δρ. 15
Ὁ 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (23-30) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς « Διαπλάσεως » τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1905. Συνδρομαὶ ἐν ὄψι 18 ἑσωτερικαὶ ἢ ἑσωτερικαὶ κατὰ μέσον ὄρον. Ἀξίας δρ. 160
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31-50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ». Τόμοι ἐν ὄψι 40 πρὸς 7 δρχ. Ἀξίας δρ. 280
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51-70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς « Διαπλάσεως » ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄψι 100. Ἀξίας δρ. 100
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71-90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης », μυθιστορηματοῦ μετὰ 60 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (91-110) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Πυρετοπώλου », μυθιστορηματοῦ μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (111-130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Θόμματος τοῦ Φθόνου », μυθιστορηματοῦ μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131-150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Νίνας », μυθιστορηματοῦ μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151-170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον « Πράντος τοῦ Νικίου » μυθιστορηματοῦ μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171-200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ὑπὲρ Πατρίδος » μυθιστορηματοῦ μετὰ 25 εἰκονογραφῶν, τιμωμένου δρ. 5,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 105
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201-300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Μούσης τῶν Παιδῶν » τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 150
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301-400) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον « Διαπλάσεως », ἐκ τῶν τιμωμένων δρχ. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 100
Οἱ διακόσιοι ἐπόμενοι (401-600) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Φώτη » τιμωμένου δρχ. 0,60. Τὰ 200 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120
Οἱ τετρακόσιοι ἐπόμενοι (601-1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς » τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 400 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 240
Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001-2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ « Ἰαδικοῦ Πνεύματος », τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρον διανεμηθησομένων δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὄρον: Δρ. 2,572

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβαίον καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Ἀἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐλάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Δεκεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 49

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ' (Συνέχεια)

Ἡ ὥρα ἦτο ἐννέα τῆς νυκτός. Ἡ ἔλπις, ὅτι ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἦτο δυνατόν νὰ ξεκαθίστη τὴν νύκτα μετὰ τὴν πλημμυρίδα, εἶχεν ἐκλείψῃ ἐντελῶς. Ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ παραλείψῃ τίποτε, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ διάταξε νὰ καθαιρέσουν ὅλας τὰς φαλατίνδας, ἀφοῦ τὰς ἐφόρτωσε πρῶτα μετὰ τὰ βαρύτερα σκευὴ καὶ μετὰ τὰς ἀμειδίους κεραιάς. Περισσότερον ν' ἀνακουρισθῇ τὸ πλοῖον ἦτο ἀδύνατον, ἐκτὸς ἀν' ἀποκαταστήσῃ τὰ ἐπιστήλια ὀλα μετὰ τὰς κεραιὰς καὶ τὰ πανιά τῶν καὶ τὰ σχοινιά τῶν. Αὐτὸ θὰ ἦτο παλὺ δύσκολον καὶ κοπιηστικόν, καὶ ἀν' ἀποκαταστήσῃν ὅτι ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἐξεκάλειεν ἔτσι, τί θὰ ἐγίνετο ἀν' ἡ κακοκίρη τὸν ἐπρόφρανε σχεδὸν ἐντελῶς ἐξαρματωμένον;... Ἐπὶ τέλους, ἀν' τὴν ἐπιούσαν ἐσκορπίετο ἡ ἐμίχλη καὶ ἐβγαίνεν ὁ ἥλιος, θὰ ἐπαύσαν τὸ στίγμα, καὶ θὰ ἐβλεπαν τί θὰ ἔκαμαν.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ἄγρυπνοι. Οἱ ναῦται, ἐξηπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα, δὲν εἶχαν καταβῆ νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ ἀνησυχία τοὺς ἐκρατοῦσεν ἀύπνους. Μόνον μερικοὶ μαθητευόμενοι, καὶ οἱ κατακουρασμένοι ναῦται τοῦ « Ρέπτωνος » εἰς μάτην ἐπάλασαν μετὰ τὴν νύκταν. Ὁ ναυκλῆρος μόνος καὶ συλλογισμένος ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν πρῶμνη, ἐνῶ πέντε ἢ ἕξ ναῦται εἶχαν περιτριγυριστὸν τὸν βαρελῶν—καὶ εὐχολοῦν εἶνε νὰ φαντασθῆτε τί παραμύθια τοὺς ἔλεγον ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν εἶχεν ἀνάψῃ ἡ συζήτησις. Καὶ τὸ θέμα τῆς ἦτο ἀν' ὑπάρχουν ἢ ὄχι θαλάσσια τέρατα. Ἐξάφνα ἐσιώπησαν ὅλοι.

Τὸ θηρίο ποῦ θὰ τοῦ τραβῆξῃ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὠκεανοῦ! (σ. 386, στ. γ')

— Προσοχὴ!... ἐφώναξεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὁ ὁποῖος ἐτινάχθη ὀρθός. — Τὸ καράβι ἐξεκάλειεν... ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκμιτέρ. — Νὰ τοὶ σαλεύει! κουνιέται! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἐλείψε νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὸ ναυτικὸν σκαμνὶ του. Μερικοὶ δονήσεις εἶχαν σείτῃ τὸ σκάφος τοῦ « Ἅγιου Ἐνώχ »... Ἐνόμιμις κινεῖς ὅτι ἡ κεραιὰ τοῦ εἶχε συρθῆ ἐπάνω εἰς τὴν βραχὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὑφάλου καὶ εἶχε ἐσκολληθῆ. Ἐταλαντεύθη τὸ πλοῖον δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ, καὶ ἡ κλίσις τοῦ πρὸς τὴν πλευρὰν δὲν ἦτο πλέον τὸσον μεγάλη. Ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντροφοὶ τοῦ εὐρέθησαν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὸ μῦθρον σκότος, τὸ ὁποῖον ἡ ἐμίχλη ἐκαμνεν ἀκόμη σκοτεινότερον, οὔτε μίαν λάμψιν, οὔτε ὁ παραμικρότερος σπινθηρισμὸς!... Ὅτις ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου!... Ἡ θάλασσα μόλις καὶ μετὰ βίας ἐφούσκονεν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἐφλοισβίσει κἄν, ἐνῶ προσέκρουεν εἰς τὴν ὑφάλον. Πρὶν ἤοι ἀξιωματικοὶ ἐμῶνισθον εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅλοι οἱ ναῦται εἶχαν πεταχθῆ ἐπάνω. Καὶ αὐτοί, ὅταν ἠσθάνθησαν τὰς δονήσεις, εἶπαν ὅτι ἐμελλε νὰ ξεκαθίστη τὸ πλοῖον. Ἀρκεῖ ἐταλαντεύθη ἄρκετά, ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἀνεσηκώθη ἐλαφρά... Τὸ πηδάλιον τοῦ μάλιστα ἐσεισθῆ τὸσον δυνατὰ, ὡστε ὁ ναυκλῆρος Ὀλίβας ἐβαλε νὰ μπότ σάροσιν τὴν ῥόδαν (νὰ δέσουν καλὰ τὸ οἰκνοστρόφιον). Ἐφώναξεν τότε καὶ οἱ ναῦται, ὅπως ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ: — Σαλεύει! κουνιέται!... Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ ὁ πλοίαρχος Κίγγ, συμμενοὶ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ αἰωρεθῆσα, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαιεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐπιφάνειαν.